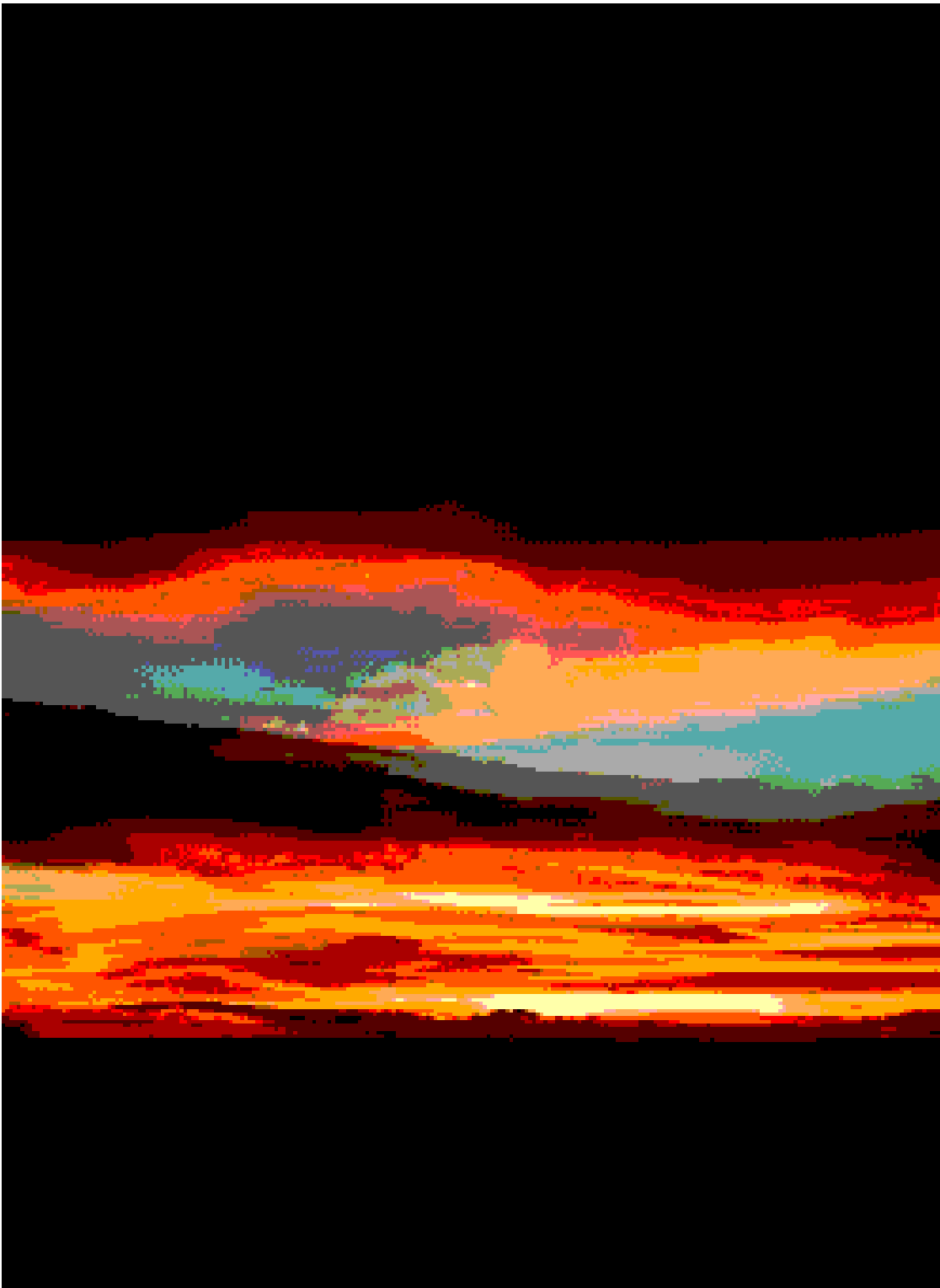

Lästid 8 minuter

Svarta fåglar

Ingrid Holm ©

Monica hade varit så lycklig, så säker på att hon gjorde rätt när hon åkte hit. Nu hade hon varit här en vecka, strosat omkring på stranden, suttit på små serveringar, njutit av stillheten och längtat efter Bo. Det hade regnat under natten, men nu var den tryckande värmen tillbaka. Hon satt på ett café under en röd parasoll. På den röd- och vitrutiga duken stod ett stort glas Coca-Cola. Hon såg upp mot den klarblå himlen, tre svarta fåglar flög högt ovanför taken. Tysta, lite skrämmande.

Plötsligt kände hon en hand på sin axel och en vacker, välklädd kvinna log vänligt mot henne och frågade om hon fick sätta sig ett ögonblick. Monica log tillbaka och sa att det gick bra. Kvinnan hade en liten flicka i sällskap. Flickan satte sig lugnt när kvinnan frågade om hon fick lämna sin dotter, bara en liten stund. Hon skulle gå till doktorn och ville helst vara ensam med läkaren. Hon tog fram en sedel och sa att dottern hette Lili och säkert ville ha något att dricka. Hon sa också att flickan var stum.

De fick vars sin Coca-Cola och Monica försökte prata med

flickan, som blyg och stel satt på stolen. Men hon kunde ju inte svara.

Det kändes lite olustigt att sitta här i den stillastående fuktiga värmen. Det var vindstilla och på avstånd hördes en bil skramla fram på den steniga gatan. Utanför en bar satt några män. De pratade lågmält och rökte.

Efter en stund tog flickan fram ett vitt kuvert och gav det till Monica. Det var ett vanligt vitt kuvert, ganska tjockt, utan namn eller adress. Monica kände en egendomlig rädsla när hon tog emot kuvertet, ett oskyldigt vitt kuvert, det stod väl bara vart hon skulle lämna flickan om modern dröjde. Men det kändes som ett förebud, något illavarsnande

Hon såg på flickan som väntade, lugn och allvarlig. Deras blickar möttes och Monica förstod att hon måste sansa sig. Öppna brevet och läsa det. Solen brände och med svettklibbiga fingrar kämpade hon för att få upp kuvertet. Plötsligt kändes det som om någon iakttog henne och hon såg sig osäkert omkring. Men ingen människa syntes till. Grändens små fönsterrutor blänkte svarta och hemlighetsfulla, det var tyst och högt ovanför svävade ännu de tre svarta fåglarna.

Dagens hetta hade inte hunnit tränga igenom de tjocka väggarna, det kändes nästan lyxigt att sitta därinne och smutta på en sval drink, medan hon såg enstaka människor passera förbi utanför. Sandra såg sig om i det spartanska rummet, några färgglada mattor låg på det renskurade gamla brädgolvet,

väggarna var vitrappade och över sängen hängde en bild av Jesus och Maria. Det var en ovanligt vacker bild, inte så schablonaktig som de brukade vara.

Hon kikade försiktigt neråt gatan. Det dröjde, men snart skulle hon se den andra kvinnan öppna brevet.

Luften stod stilla i den kvalmiga gränden. Monica kände illamåendet komma i vågor. Hon tog flickan i handen och gick mot torget, där fanns det bänkar och lite skugga. Solen brände och det var tungt att andas. Lili kramade hennes hand när de passerade männen som fortfarande satt utanför baren. En pust av kryddstark mat och tobaksrök smög sig utåt gatan.

Det var ett riktigt brev, inte en papperslapp med några i hast nedskrivna rader, utan ett riktigt maskinskrivet brev. En och en halv sida. Monica ögnade snabbt igenom texten, sedan läste hon en gång till och när hon lade brevet åt sidan hade alla hennes frågor fått svar. Flickan såg på Monica och tyckte nästan synd om henne. Men hon inte kände inte någon ånger.

Monica reste sig abrupt och började gå med tunga steg. Hon gick rakt fram utan att se sig om. Svetten rann sakta nerför ryggen och skorna skavde. Hon märkte inte när flickan försvann, blev bara vagt medveten om att hennes steg upphört. Gatan låg öde. En lätt våg av oro kom över henne, men hon hade inget ansvar för flickan. Hon kände ilska, sorg och vanmakt. Varför hade han inte berättat om Sandra och bar-

net? Det förändrade ju allt. Hon hade trott att deras kärlek skulle vara för alltid. Att det de kände för varandra var äkta och unikt. Banalt? Javisst, men det var så hon hade känt. Med varje fiber i sin kropp hade hon älskat mannen som aldrig skulle bli hennes. Han som var far till den stackars handikappade flickan.

Flygplanet gick ner för landning. Bo kände en ilning av lättnad när det stod stilla på fast mark. Han var väl inte direkt flygrädd, men det var ändå obehagligt att sitta många mil uppe i luften.

Snart skulle han träffa Monica. Han längtade efter henne, visste att deras kärlek var stark. Han skulle berätta och hon skulle förstå. Det fanns en framtid för dem, Sandra visste ingenting, det var han alldeles säker på. Hon skulle inte få förstöra hans liv. Inte en gång till...

Sakta lät hon kläderna falla till golvet medan hon dröjande gick mot badrummet. Stod länge under duschen. Lät det ljumma vattnet skölja bort allt hon trott och hoppats. Bara tomhet och en gränslös sorg fanns kvar.

Nästa gång skulle hon fylla fyrtio. Hon hade aldrig varit vacker med sitt röttfärgade hår och grå ögon. Lite överviktig. En kvinna man inte lade märke till. Tyst och timid tassade hon omkring i tillvaron. Utan ambitioner hade hon stannat kvar på sitt första jobb där hon skötte växeln och en del

administrativt arbete, men hon blev lätt nervös och gjorde ofta småfel.

Men med Bo blev hon annorlunda. Hon fick självkänsla och blev gladare. Det var som om hon äntligen insett sitt eget värde. Men det hade varit en omöjlig dröm.

Plågat såg hon honom framför sig i tankarna, lite kortväxt, lite kraftig, mörk och med mörkbruna ögon. Glasögonen gav honom ett intellektuellt utseende. Hon kände en nästan fysisk smärta när hon mindes hur hans sträva hår kändes under hennes smeksamma händer, hans mjuka läppar och hans starka armar. Hon visste att hon måste åka sin väg utan förklaring. För om hon träffade honom skulle hon inte kunna lämna honom. Och det skulle inte vara bra. Hon såg bittert på de nya underkläderna, skorna och den ljuvliga klänningen. Allt nytt och inköpt bara för detta tillfälle, denna kväll.

De svarta molnen bidade hotfullt i bakgrunden, det skulle nog bli åska. Bo förnam en plötslig oro. Monica hade sagt att hon hade något viktigt att säga och han undrade vad det var. Han såg otåligt på klockan, hon skulle ha varit här nu. Plötsligt frös han trots värmen. Solen sänkte sig bakom horisonten, himmel och hav förenades ett crescendo av glödande färger i ett skimrande magiskt ögonblick.

Han smakade på den svala drinken, försökte slappna av, men oron ökade för varje minut.

Lili skulle inte bli något problem. Hon var hans dotter och

han kände en oändlig ömhet för henne. Hon var ett ovanligt barn, men glad och obekymrad trots sitt handikapp. Nej, det var Sandra, något gick fel, ja helt galet, när han förstått och ville göra slut... Men hon som var en välutbildad klok kvinna, läkare, hon om någon borde väl veta. Han suckade uppgivet. Han skulle alltid älska henne. Men ikväll skulle han be Monica bli hans hustru.

Gatan låg tyst och öde. Kvällen var fortfarande varm, men mörkret föll snabbt. Plötsligt kände hon en mjuk hand på sin axel och då hon vände sig om stod kvinnan där. Nu var hon klädd i något grått, hon hade kommit alldeles ljudlöst. Det kändes överkligt att se henne igen.

”Du går till honom trots att du vet?” Kvinnan talade lågt och såg henne bedrövat i ögonen.

”Ja, jag måste, måste träffa honom. Du får inte bestämma för oss alla. Jag måste tala med honom.”

”Ditt beslut smärtar mig mer än du kan ana. Det är Guds vilja att Bo och jag...”

”Nej Gud har inget med det att göra, fattar du inte det? Du måste acceptera sanningen. Nu när ni vet...”

”Jag hade hoppats att du skulle förstå.” Sandra såg på henne med outgrundlig blick och log sorgset. Hennes vita tänder glimmade i mörkret. ”Men du ger mig inget val”, sa hon i samma ögonblick som hon drog upp den lilla skalpellen och blixtnabbt stack den rakt i Monicas hjärta.

Ett ögonblick såg hon det mörka blodet sprida sig över den tunna vita klänningen. Sedan försvann hon ljudlöst i den mörka gränden, lika omärkligt som hon kommit.

Blixtarna flammade över den svarta himlen och regnet öst ner. Ett magnifikt skådespel.

Bo såg sig nervöst omkring. Den eleganta lokalen var ödslig och dyster. Han tände en cigarett, tankarna malde och oron ökade. Han hade väntat en timme eller mer.

Så stod hon där. Hon strök det blöta håret från ansiktet. Hennes ögon hade en fanatisk glans och hon log hela tiden. Han såg och förstod. Fylld av hat, skräck och förtvivlan ville han döda henne. Men han kunde inte, han visste att han skulle hjälpa henne ännu en gång. Sandra satte sig och medan kyparen närmade sig viskade hon tyst;

”Förlåt mig, men du borde veta att du inte kan lämna mig.”

Bo hade aldrig varit olyckligare, men med ohygglig visshet förstod han att det vilade en förbannelse över honom och Sandra, hans älskade syster.

”Var är Lili?” frågade han nervöst.

”Jag har ett rum till oss. Hon är där. Vi går dit när vi ätit,” svarade hon lugnt.

Och utanför var den varma natten åter stilla och på den svarta himlen glimmade några stjärnor.

